

Grachten spreken vanuit het verleden

Er is geen onderwerp dat zo doordesemd is in de harten van vele Meppelers als de supralokale status van de grachten.

Water is het DNA van Meppel. De in zekere zin pittoreske grachten symboliseren in verheven mate de economische geschiedenis van de stad. Grachten werden gedempt als antwoord op de urbanisatie van de jaren zestig. De toekomst was aan de automobiel.

In de jaren zeventig moest dit vooruitgangdenken culminerend in een verdere demping van de overgebleven grachten. Reminiscenties aan verstedelijkte pastorale vergezichten stonden bij jonge progressieve lieden aan de wieg van een recalcitrant protest tegen de regenteske stroming om de grachten dicht te gooien.

IJzingwekkende stiltes werden naar verluidt afgewisseld met confronterende interrupties en interpellaties tijdens belangwekkende raadsvergaderingen over de toekomst van de grachten.

De actiegroep De Grachtwacht waakte over een perspectiefrijke toekomst van de binnenstad. Tot op de dag van vandaag worden de grachten als onloochenbaar cultureel erfgoed beschouwd. Hier kun je mijmerend en slenterend het grachtengebied verkennen. Denkend aan Meppel zien we desalniettemin in de toekomst stromen toeristen naar de stad komen. Het zou een cultuurschok zijn als deze toeristen in een stad verwijlen die is drooggefallen en waarin niets meer herinnert aan het glorieuze verleden.

De stad is opgeknapt. Oud-Meppelers herinneren zich de armetierige lege plekken die veraf stonden van de ravissante historie die terugvoert naar de martiale geschiedenis van De Kinckhorst. Meppel werkt hard aan haar toekomst. Geëngageerd, consciëntieus, vol bravoure, gericht op consensus en hartstochtelijk trachtend conflictueuze dilemma's te vermijden. Het geluk lacht Meppel nochtans toe, is de boodschap van een enthousiaste en energieke publicrelationscampagne.

Geluk, zegt een spreekwoord, is niet te koop. Het is alleen bereikbaar door collectief en harmonieus aan dit ultieme doel in gezamenlijkheid te werken.